

1.

Az engedelmesség

*„Mert nem ti vagytok, akik beszéltek,
hanem a Szentlélek.” (Mk 13,11)*

Az engedelmesség a szentatyák tanítása szerint az összes vallási gyakorlatok zsinórmértéke; épp azért első helyen áll a lelki életre vonatkozó összes tanítások közt. Legyünk figyelemmel a következő pontokra.

Aki az Úr felkent szolgájának engedelmeskedik, nem embernek, hanem Istennek engedelmeskedik, aki mondotta: Aki titeket hallgat, engem hallgat. [Lk 10,16.]

„Senki sem kárhozott el engedelmesség miatt; ellenben engedelmetlen nem üdvözülhet.” Ez Néri Szent Fülöp tanítása.

Aki saját akaratát követi, s akit emberi tekintet vezet az engedelmesség irányításaival szemben, annak – Szent Bernát szerint – nem kell az ördögtől kísértetnie: ő magának kísértője.

Nincs semmi okunk attól tartani, hogy a bölcs lelki vezér téved, vagy hogy ő nem ismer minket, vagy hogy nem ismer elég világosan. Az ilyféle aggályok, ha nem hiúsítják meg teljesen az engedelmesség gyakorlását, legalábbis késleltetik. Ha a lelki atya nem látott volna be eléggé a lelkedbe, vagy ha nem értett volna meg kellően, vagy ha nem fejeztet volna ki magad elég világosan előtte, bizonyára jobban kikérdezett volna. Másrésztől Isten megígérte az ő segítségét, és különös megvilágosítását azoknak, akik a lelkek vezetésében őt helyettesítik. Ennek meggondolása elég ahhoz, hogy azonnal és szent egyszerűségben engedelmeskedjél, miként azt a Szentírás parancsolja.

Isten a mi lelki állapotunkat nem nekünk, hanem annak nyilatkoztatja ki, aki hivatva van azt őhelyette gondozni. Meg kell tehát nyugodnunk, ha lelkiatyánk biztosít, hogy jó úton haladunk és Isten kegyelmének s irgalmának örvendünk. Nekünk mindenben s főleg e pontban engedelmességet kell tanúsítanunk. Mert keresztről nevezett Szent János szerint kevélységet és hitben való gyengeséget árul el az, aki a lelkiatya szavában nem akar megnyugodni.

A lélek kötelessége engedelmeskedni. Következőleg köteles a bűntől és egyéb veszélytől való esetleges félelmen felülemelkedni. „Néha úgy fogod érezni – írja Szent Bonaventura – mintha lelkiismereted ellen cselekednél, jóllehet engedelmességből cselekszel úgy; úgy fog látszani, mintha vétkeznél, pedig nagy érdemet szerzel.”

Nem elég azonban, hogy az engedelmesség külső cselekedeteinknek zsinórmértéke legyen; akaratunkat és értelmünket is be kell töltenie, úgy, hogy mindent akarjunk, amit az engedelmesség parancsol, és mindent higgyünk, amit az engedelmesség, hogy higgyük, előír. Épp e benső meghódolás képezi a szent engedelmesség főérdemét. Nem tetszhetik ugyanis Istennek az az áldozat, amelyet nem lélekben és igazságban [Jn 4,23.] hoztunk meg.

Engedelmességed legyen egyszerű, gyors, örvendező, általános. Legyen egyszerű, mert nem szabad soká gondolkodnod, hanem be kell hódolnod annak az egyszerű gondolatnak: Engedelmesnek kell lennem! Legyen gyors, mert Istennek engedelmeskedel. Legyen örvendező, mert soha nem tévedhet az, aki Istennek engedelmeskedik. Legyen általános, mert az engedelmesség mindenre kiterjeszkedik, ami nem bűn.

Kíváncsi, hogy a lelki vezér és atya, akinek engedelmeskedel, szeretetteljes, tudományosan képzett, okos és érelyes legyen!

Végezetül megjegyzem, hogy lehet egy áldozópapot gyóntatóul, egy másikat lelki vezérül választani. Szalézi Szent Ferenc igen sok lelket vezetett tanácsaival és leveleivel, kiknek nem volt gyóntatójuk. „A lelki vezérnek – mondja a szent – feltárjuk egész lelkünket, a gyóntatónak a bűnt. Épp azért sokkal kiválóbb tulajdonságok követeltetnek meg a lelki vezérben, mint a gyóntató atyában.”